
BOLETIN OFICIAL

DEL

Obispado de Osma.

SUMARIO.

Reiteración del Decreto de la S. C. del Concilio sobre Clérigos que emigran á América.—Otro Decreto de la misma S. C. sobre dispensa de irregularidad oculta en el fuero de la conciencia.—Resolución de la S. C. de Ritos permitiendo el canto de las mujeres en la Iglesia.—Casos de conciencia para las Conferencias de Noviembre.

DE CLERICIS IN AMERICAM

ET AD INSULAS PHILIPPINAS PROPECTURIS.

Ne quae salubriter in Domino constituta iam fuerunt annorum decursu memoria excidant, maxime cum, etiam in praesens, haud raro contingat, quod sacerdotes non pauci absque S. H. C. Concilii venia ex Italia praesertim in Americam se conferant, SSmus Dñus noster Pius PP. X decretum quod inscribitur: *De clericis in Americam et ad Insulas Philippinas profecturis*, ab eadem S. H. C., die 14 Novembris anno 1903 editum, vulgari iterum mandavit.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Concilii, die 7 Septembris 1909.

L. ✠ S.

Iulius Grazioli, *Subsecretarius*.

DECRETUM

Clericos peregrinos, a remotis transmarinis oris venientes, iuxta veterum Patrum statuta et canonicas sanctiones, (*tit. 22. lib. I. Decret.*) ipsasque prudentiae regulas, nonnisi caute ad sacri ministerii exercitium esse admittendos, neminem profecto latet. Nam propter distantiam et dissimilitudinem locorum, de personis earumque qualitatibus ac de valore documentorum, quae ab advenis exhibentur, iustum iudicium tute expediteque fieri saepe difficile est; fraus ac dolus (teste experientia) aliquando sobrepunt, unde periculum passim imminet. ne indigni ac nequam viri super gregem fidelium constituentur cum gravissima divinae maiestatis offensa et rei christianae iactura.

Ad haec arcenda discrimina, S. Concilii Congregatio, de speciali mandato SSmi. D. Leonis XIII, circularibus litteris ad Italiae et Americae Ordinarios die 27 mensis Iulii 1890 datis, legem tulit, qua Italorum sacerdotum migrationem in Americam certis regulis contineret.

Huiusmodi regulae hae sunt:

«1) In futurum prohibentur omnino Italiae Episcopi et Ordinarii concedere suis presbyteris e clero saeculari litteras discessoriales ad emigrandum in regiones Americae.

«2) Exceptio tantummodo admitti poterit, onerata Episcopi conscientia, pro aliquo eius dioecesano sacerdote maturae aetatis, sufficienti sacra scientia praedito, et vere iustam afferente emigrationis causam; qui tamen, bonum testimonium habens intemeratae vitae, in operibus sacri ministerii cum laude spiritus ecclesiastici et studii salutis animarum hactenus peractae, solidam spem exhibeat aedificandi verbo et exemplo fideles ac populos ad quos transire postulat, nec non moralem certitudinem praestet, numquam a se macu-

latam iri sacerdotalem dignitatem exercitatione vulgarium artium et negotiationum.

3) Sed in huiusmodi casu idem Italus Episcopus et Ordinarius, omnibus rite perpensis et probatis, rem, absque sacerdotis postulantis interventu, agat cum ipso Ordinario Americano. ad cuius dioecesim ille transire cupit, et habita ab ipso Americano Ordinario eiusdem sacerdotis formali acceptance, una cum promissione eum ad aliquod ministerii ecclesiastici munus deputandi, de omnibus et singulis ad memoratam S. Congregationem Concilii referat. Quae si tamen assentiatur, tunc poterit Episcopus discessorias litteras concedere, communicando cum Americano Antistite per secretam epistolam, nisi ei iam cognitae sint, notas emigrantis sacerdotis proprias ad impediendas fraudes circa subiecti identitatem. «Ex ea dioecesi ad aliam in America idem sacerdos emigrare ne liceat, absque nova Sacrae Congregationis licentia.

»4) Excluduntur in quavis hypothesis presbyteri ritus orientalis.

»5) Quod si non agatur de emigratione, sed de alio Italiae sacerdote, qui ob suas peculiare honestas ac temporaneas causas pergere velit ad Americae partes, satis erit ut proprius Ordinarius, his perspectis, ac dummodo de cetero nihil obstet, eum munit in scriptis sua licentia ad tempus (unius anni limitem non excedens,) in qua ipsae abeundi causae declarentur, cum conditione, ut suspensus illico maneat a divinis, expleto constituto tempore, nisi eius legitimam prorogationem obtinuerit.

»6) Non comprehenduntur his legibus de emigratione in Americas ii sacerdotes, qui ad hoc speciali aliquo gaudent apostolico privilegio.»

Hac lege, noxia plura remota et sublata fuerunt, non tamen omnia, neque ex toto. Experientia enim docuit, ex praepostera art. 5 superius recensiti interpretatione salutaris illius legis effectum saepenumero

fuisse frustratum. Praeterèa constitit, nedum ex Italia, sed ex aliis quoque Europae regionibus nimiam esse, quandoque etiam perniciosam, sacerdotum migrationem in Americam, et ad insulas Philippinas.

Quare Emi. S. C. Patres, plurium Episcoporum relationibus rite, uti par erat, inspectis, eorundem Episcoporum votis obsecundantes, rebus omnibus mature perpensis, censuerunt latius atque uberius esse hac de re providendum nova generali lege, quae his capitibus continetur:

1. Pro Italiae clericis, firmis dispositionibus contentis in circularibus litteris diei 27 mensis Iulii 1890 sub numm. 1, 2, 3, 4 et 6, Ordinariorum omnium tam Italiae quam Americae conscientia super plena earum observantia graviter oneratur.

Facultas vero sub num. 5 concessa circumscribitur ad casum strictae et urgentis necessitatis ut e. g. pro gravi infirmitate alicuius in America degentis, quem christiana charitas aut pietatis officium invisere exigant, neque tempus suppetat recurrendi ad S. Sedem. Sed in hoc et similibus adiunctis causa urgentis necessitatis in discessoriis litteris clare ac determinate exprimenda erit, absentiae tempus ad sex menses circumscribendum et de re statim edocenda S. Concilii Congregatio.

II. Extra Italiam vero in posterum ne liceat Europae Ordinariis discessoriales pro America suis clericis largiri, nisi requisito prius consensu Episcopi dioecesis illius, ad quam sacerdos pergere cupit, permutatis ad hunc finem secretis litteris, in quibus de aetate et de moralibus atque intellectualibus qualitatibus migrantis sacerdotis Americanus Praesul doceatur.

Excipitur tamen casus strictae et urgentis necessitatis, in quo, pari modo ac supra, licentia a proprio Ordinario concedi poterit, sed ad sex menses tantum valitura, adnotata causa urgentis necessitatis et monito

per Epistolam Episcopo loci ad quem Sacerdos proficiscitur.

Quo vero ad sacerdotes orientalis ritus serventur dispositiones datae a S. C. de Propaganda Fide, litteris diei 12 Aprilis 1894.

III. Pro migraturis denique ex qualibet orbis parte ad Philippinas insulas eadem leges ac normae serventur ac pro Italis Sacerdotibus ad Americam pergentibus, hac tamen differentia ut pro Europae aliarumque regionum sacerdotibus venia expetenda sit a S. Congregatione Concilii; pro Americae vero septentrionalis sacerdotibus, a Delegatione Apostolica Washingtoniae.

Itaque in posterum discessoriae litterae pro clericis in Americam et ad Insulas Philippinas migraturis conficiantur in forma specifica, iuxta regulas superius statutas: et aliter factae nullius valoris sint, et qua tales ab Ordinariis illarum dioeceseos aestimentur.

Facta autem de his omnibus relatione SSmo. D. N. Pio PP. X in audientia diei 17 Septembris p. p. ab infrascripto Cardinali Praefecto, Sanctitas Sua Decreta Emorum. Patrum confirmavit, per circulares S. C. litteras publicari, et ab omnibus rite observari mandavit, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Concilii. die 14 Novembris 1903.—V. Card. VANNUTELLI, Ep. Praen., *Praefectus*.—L. ✠ S.—C. DE LAI, *Secretarius*.

S. CONGREGATIO CONCILII

De dispensatione ad occulta irregularitate in foro conscientiae, urgente necessitate.

Iam ex decreto supremae huius Congregationis, lato die 23 Iunii 1886, cuique confessario concessa fuit facultas absolvendi a censuris etiam speciali modo Summo Pontifici reservatis, in casibus vere urgentioribus, in quibus absolutio differri nequeat absque pe-

riculo gravis damni vel infamiae, super quo confessoriorum conscientia oneratur, iniunctis de iure iniungendis, et sub poena reincidentiae in easdem censuras, nisi saltem infra mensem per epistolam et per medium confessarii absolutus recurrat ad S. Sedem.

Cum vero nuper eidem huic Congregationi preces oblatae sint, quibus petitur, *an liceat confesario in iisdem circumstantiis atque conditionibus dispensare ab irregularitate, quae ipsas censuras sequitur.* Emi ac Rmi DD. Cardinales, in rebus fidei ac morum generales Inquisitores, in congregatione habita feria IV, die 1 Septembris labentis anni 1909, decreverunt: *Publicetur decretum latum feria IV, die 28 Martii 1906.*

Decretum vero feriae IV, diei 28 Martii 1906, ita se habuit: «Supplicandum Sanctissimo pro facultate dispensandi super irregularitate occulta quando occurrat in casibus comprehensis in decreto S. Officii dato die 23 Iunii 1886.» Et insequenti feria V, die 29 Martii, Sanctissimus annuit pro gratia iuxta Emorum Patrum suffragia.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 6 Septembris 1909.—L. ✠ S.—Aloisius Castellano, *Notarius.*

SAGRADA CONGREGACION DE RITOS.

Se permite el canto de las mujeres, tanto en la Misa solemne como en las demás funciones extralitúrgicas.

Angelopollitana.—17 Enero 1908.

Rmus. Dnus. Raymundus Ibarra et Gonzalez Archiepiscopus Angelopollitanus in republica Mexicana, a S. Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverenter exponit:

Per decretum n.º 3964 *De Truxillo* die 17 Septembris 1897 prohibitum fuit ut «mulieres ac puellae intra vel extra ambitum chori canant in missis solemnibus» idemque confirmatum est die 19 Februarii 1903. Atta-

men cum in *Motu proprio* SS. D. N. Pii PP. X. *Intei pastoralis officii* de musica sacra d. d. 22 Novembris 1903 praecipiat ut «cantus gregorianus in populi usus restituendus curetur, quo ad divinas Laudes mysteriaque celebranda magis agentium partem, antiquorum more, fideles conferant» quaeritur: Licebitne permittere ut puellae ac mulieres in scamnis sedentes, ipsis in ecclesia assignatis separatim a viris, partes invariables missae cantent; vel saltem extra functiones stricte litúrgicas, hymnos aut cantilenas vernaculas concinant?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisitis votis utriusque Commissionis tum Liturgicae tum de musica et cantu sacro, omnibus sedulo perpensis, ita rescribendum censuit:

»*Affirmative ad utrumque, et ad mentem. Mens est: 1, ut intra christifideles viri et pueri, quantum fieri potest, suam partem divinis laudibus concelebrandis conferant, haud exclusis tamen, maxime ipsorum defectu, mulieribus et puellis; et 2, ut ubi officiatura choralis habetur, cantus exclusivus mulierum, praesertim in cathedralibus ecclesiis, non admittatur, nisi ex gravi causa ab Ordinatio agnoscenda, et cauto semper ut quaevis inordinatio vitetur*».

Atque ita rescripsit, die 17 Ianuarii 1908.

L. ✠ S.

S. Card. CRETONI. *Praefectus.*

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

AGENDA IN COLLATIONE 11.^a DIE 4.^a NOVEMBRIS ANNI 1909

QUAESTIO MORALIS

Datur praeceptum diligendi Deum et quando urget? Tenemur etiam proximum diligere, qualis ordo in hac dilectione et quotuplex necessitas? An sit contra caritatem malum temporalem proximo desiderare, vel de eo gaudere ob bonum finem?

CASUS

Bertha, quae plures habebat filios, exoptat, ut recens natus coecus morte corripiatur, et ad coelum ad-

volet; item votum facit, ut ejus filia nubilis sed inupta ob paupertatem et deformitatem e vivis excedat. ne periculis peccandi obnoxia remaneat: Deum postremo ferventer orat, ut maritus, qui eam saepe verberat ac quotidie in Deum ac Sanctos blasphemias profert, ad Deum convertatur ac in pace requiescat. In frequenti conversatione amicam quandam contristare solet verbis contumeliosis, et licet gravem maerorem haec quandoque ostendat, nullum scrupulum habet, inquiens: se id facere ad jocum et recreationem. Quaeritur: An Bertha in his omnibus casibus contra caritatem vel pietatem peccaverit necne? Quid si marito mortem exoptaret, ut a durissima ejus vexatione liberaretur?

QUAESTIO LITURGICA.

Qualis debet esse calix et patena? an consecrata et a quo? Qualia pyxis, ostensorium et lunula? Quibus licet tangere vasa et vestes sacras?

AGENDA IN COLLATIONE 15.^a ET ULTIMA DIE 18 NOVEMBRIS

QUAESTIO MORALIS

Quis inimicus dicendus, et quando laesio meram offensam importat? Quando satisfactio, quando vero restitutio debetur? Diligendi sunt inimici et hujus dilectionis modus? Inducit hoc praeceptum specialem dilectionem?

CASUS

Paula, mulier iracunda, recusat prior vicinam suam alloqui, eo quod haec prior injuriam intulerit in rixa, et insuper quia aetate et conditione inferior sit; si vicina ei occurrat, eam neque salutatur neque mutuam salutem reddit, imo oculos in aliam partem convertit, et si ejus occursum praevidet, aliam viam arripit, ne, ait novarum querelarum occasio praebatur: item, morti propinqua, non vult admittere novercam. veniam de antiqua offensione poscentem, inquiens tantum; Condoneo, sed nolo ut ante oculos meos compareat unquam. Quaeritur: An graviter peccaverit Paula? an moriens potuerit absolvi?

QUAESTIO LITURGICA

De qua materia debeant esse altaria? Quale fixum, quale vero portatile dicatur? Quando ambo consecrationem amittunt?